

Klassiska noveller Nr 47

Anonym:

**Rösten
i telefonen**

Klassiska noveller 47.

Rösten i telefonen.

Återutgivning av text från 1922

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-552-8

Copyright © 2021 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksbiblioteket.se

Förord

Karriären för advokaten Carrington i Stockholm är på väg utför. Han har inte längre kvar det stora kontoret och han förlorade sina pengar efter en ekonomisk krasch.

En dag blir han uppringd av en okänd kvinna och snart förändras hans liv för alltid.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I vår serie "Klassiska noveller" kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

Den här texten publicerades ursprungligen år 1922 i tidningen »Svea» med titeln »Rösten i telefonen».

Texten publicerades anonymt.

Eftersom den här texten publicerades i början av 1900-talet innehåller den namn och ord som inte är så kända i dag. Vi har därför kompletterat texten med en ordlista.

Rösten i telefonen

Den här texten publicerades ursprungligen år 1922 i tidningen »Svea» med titeln »Rösten i telefonen». Texten publicerades anonymt.

Telefonen ringde.

Advokaten Carring såg irriterad upp från sitt arbete och tog telefonen med en trött åtbörd för att svara.

— Ja, det är 113-32. Det är advokat Carring som talar. Hvem har jag äran tala med? Hvad är det ni säger? En okänd dam som intresserar sig för mig. Ni måste ha fått felaktigt nummer af telefonisten. Jaså, inte. Nå, om detta skulle vara att betrakta som ett skämt, har ni kommit till orätt person. Adjö!

Därmed ringde Carring af, reste sig från sitt skrifbord och började gå fram och åter på golvet.

— För sådant där obehag skulle jag ha blifvit förskonad om jag haft ett kontor med ett par unga människor till hjälp, som kunde uträtta en del åt mig, passa telefon och ta emot besökan-

de, så att jag icke blefve upptagen af alla och enhvar. Intet besvär mig dock så mycket som denna odrägliga telefon. Hvilken idiot som helst kan ringa upp mig och från den andra ändan af tråden plåga mig med löjligt pladder. Det är för galet, att man skall behöfva finna sig däri.

Med en suck kastade han sig ned i en länstol vid fönstret. Han såg blek och trött ut, och håret hade börjat gråna.

— Det är snart slut med mig, sade han till sig själf i en ton af förtviflan och grämelse. Den klippa jag i 30 år stått så säker på har försvunnit under fötterna som flygsand. Jag känner som om jag själf började sjunka. Måtte hunsingen ta alla fördömda telefoner.

Han tog motvilligt luren och besvarade påringningen.

— Ni skall verkligen inte ringa af när jag så gärna vill tala med er, ljud samma röst, som nyss stört honom i hans arbete.

— Hvem är ni? frågade advokaten barskt.

— Jag är samma okända dam, ni nyss talade vid. Jag vill gärna växla ett par ord med er, om ni för ögonblicket inte är upptagen. Om det inte lämpar sig nu, kan jag ringa upp i morgon.

— Då är det bäst att ni genast går till saken, fru eller fröken, svarade advokaten. Är det fråga om lifränta, eller skilsmässa, eller hvad är det eljest?

— Ni är sjuk både andligen och kroppsligen. Och under

loppet af de senaste fem åren har ni till ett yttre blifvit minst tio år äldre, fortsatte rösten.

— Å, nu förstår jag, ni har någon patentmedicin att sälja, som åstadkommer föryngring, eller hur? brummade Carring förargad.

— Ni går förbi mitt fönster två gånger om dagen, fortsatte rösten utan att låta sig bekomma af den andres inpass. Då jag först lade märke till er, var ni en medelålders man. Ni såg emellertid utomordentligt bra ut, edra ögon voro klara och eder hållning och gång var spänstig. Jag mins, att jag nästan afundades er ert ungdomliga utseende. Så småningom vande jag mig vid att titta ut genom fönstret hvarje morgon kl. 9, då ni gick till kontoret, och hvarje middag klockan 5, då ni kom därifrån. En lång tid kom ni ofta hem mycket senare, och jag vet nu att det var då ni var försvarsadvokat i det stora målet Barner—Phillips. Ni kommer kanske ihåg det?

— Om jag gör! advokaten strålade af glädje vid erinringen. Mitt berömda mål, min stora triumf.

— Ja. och under närmaste tiden därefter var ert utseende nästan blomstrande skulle man kunna säga. Ibland föreföll det mig, när jag såg eder, att ni måste vara världens lyckligaste människa. Ni hade väl aldrig någon sorg eller några bekymmer på den tiden?

— Jag kommer ihåg, att jag vid den tiden förlorade en mycket skicklig bokhållare, skämtade advokaten. Jag kan inte erinra mig något allvarligare i min praktik efter min seger för Phillips, tills jag råkade förlora hela min förmögenhet vid den svåra bankkraschen för några år sedan.

— Då var ni alltså fullkomligt lycklig? frågade rösten med en vemodig klang.

— Ja, det tror jag nästan, men ... Ni får ursäkta, min fru, men nu får det verkligen bli slut på detta egendomliga samtal. Aldrig har jag varit med om något så galet. Här sitter jag och pratar i telefon utan att ha en aning om hvem jag talar med. Får jag fråga, af hvilken anledning ni ringer upp mig?

— Hvarje förbrytelse har en anledning, men denna är ingen förbrytelse att jag ringer upp er, och jag kan inte nämna något motiv. Det var blott ett infall, och jag är rädd för att jag får lust att ringa upp er omigen i morgon kl. 3.

— Det är verkligen alltför älskvärdt af er, min fru, anmärkte Carring sarkastiskt.

Mycket riktigt. Tjugufyra timmar senare ringde det ånyo i telefon. Carring förblef sittande och stirrade obeslutsamt på telefonen. Strax därefter kom en ny ringning.

— Hallå! ropade han nu. Ja, det är 113-32, advokaten Carring. Ja, det är advokaten själf ni talar med. Hvem är det som

talar?

— Jag sade ju att jag skulle ringa i dag också. Har ni glömt ...?

— Jag får så många påringningar, ljög Carring. Så det är inte godt att komma ihåg alla. Ni är alltså den mystiska damen, som ringde mig i går.

— Ja, det är jag. Ni såg bättre och gladare ut, när ni morse passerade förbi mitt fönster. Var det kanske därför, att en af edra medmänniskor hade tänkt på er?

— Tror ni att det ej är någon annan är ni som tänker på mig? frågade advokaten irriteradt. Jag kan försäkra er, att jag har en mängd vänner och de äro alldeles förträffliga människor.

— Ni har inte haft så många vänner och gynnare sedan ni begick det stora misstaget i er sista stora affär, svarade rösten lugnt. Efter den tiden har det gått tillbaka för er. Ni har flyttat från den stora eleganta kontorslokalen ni förut hade och hyr nu ett enkelt litet kontor på två rum. Och medan ni förut bodde i en vacker villa utanför staden, nöjer ni er nu med en möblerad dublett vid Storgatan. Säg mig, har ni aldrig varit gift?

Det kom ett smärtsamt drag i advokatens ansikte.

— Jo.

— Och hon?

— Hon dog.

Det uppstod en liten paus som af hänsyn till den döda.

— Höll ni mycket af er hustru? frågade rösten vänligt deltagande.

— Kanske ... Men uppriktigt sagdt är det en fråga, som jag inte vill besvara i telefon, allra helst när jag inte vet, hvem jag talar med.

— Har hon varit död länge?

— I tjugu år!

— Var ni mycket lyckliga, ni och er hustru?

— Ja, det tänker jag nog att vi voro tills hon dog. Men hvem är ni då? Hur vet ni så mycket om mitt privata? Och hvad är anledningen att ni ständigt döljer er bakom anonymiteten.

— Det kan ni inte gissa, och det är också alldeles detsamma. Ni är kanske intresserad af det hemlighetsfulla och finner mina samtal lockande. Men personligen kunde jag bli er till stor misräkning. Jag kan ha uppnäsa och vara harmynt.

— Jag är säker på att ni är förtjusande, tillät sig den annars så tystlåtna och tillbakadragne juristen anmärka, det är åtminstone rösten. Jag har endast känt en röst till i mitt lif, som haft den klangen. Nå, det kan vara detsamma. Men eftersom ni tycks veta så mycket om min offentliga verksamhet, vet ni kanske också, att jag skall vara försvarsadvokat i George Ahenaffären?

— Ja, det vet jag, och jag hoppas att ni skall vinna målet.

— Om jag blott kunde!

— Ni gör raska framsteg, anmärkte rösten. Hur länge sedan är det inte ni öppnat er så mycket för en medmänniska, att ni suckat: om jag blott kunde! Jag gläder mig öfver att redan märka mitt goda inflytande.

— Jag tänkte endast högt, mumlade Carring förargadt. Men säg mig, hvarför vill ni, att jag skall vinna åter mitt goda namn som advokat? Hvilken glädje kan ni ha däraf, fröken Anonym?

— Det skulle glädja mig om det går er bra. Jag har redan förut sagt att jag omfattar er med sympati. Jag ville tränga igenom det kalla, hårda skal, hvarmed ni omger er, och som hotar att göra er till en automat i stället för till en lefvande, varmt kännande människa.

Nu var det slut på advokatens tålmod, och han skyndade sig att ringa af utan att säga farväl. Han ville icke mera finna sig i denna alltför intima inblick i hans affärer. Det måste bli slut med det. Och med fördubblad ifver kastade han sig nu öfver sitt arbete.

Nästa dag ringde det på vanlig tid.

— Jag har inte tid i dag, svarade advokaten. Jag arbetar på mitt tal.

— Hur kan det komma sig att ni åtagit er en så svår sak?

— För att med ens göra slut på mitt anseende. Om jag tappar målet, som jag sannolikt gör, kommer ingen människa mera att

vilja anförtro mig något.

— Jag förstår icke hvarför en femtio års man är så gammal och pessimistisk. Men kanske är anledningen den, att er hustru är död för tjugu år sedan.

— Ja, kanske, samtyckte Carring. En man arbetar säkerligen bättre, när en kvinna står vid hans sida.

— Var ni mycket bedröfvad, då er hustru dog? Föreföll det er, som om världen var helt annorlunda, när hon var borta?

— Ja, just så kände jag mig till mods. Lifvet syntes ha förlorat intresse för mig, och det har det för öfrigt gjort allt sedan.

— Höll ni så mycket af henne?

— Ja, det gjorde jag.

Carring såg ovanligt tankfull ut, då han strax därefter lade ned luren. Det var förunderligt huru denna obekanta kvinna kunde se rakt in genom honom. Han märkte nu att iskorpan kring hans hjärta började smälta, och hans länge slumrade äre-girighet vaknade på nytt. Han önskade också innerligt, att han skulle vinna sitt mål, och med ökad intresse tog han itu med arbetet.

Mot all förmodan vann han en fullständig seger. Han blef i rättssalen omringad och lyckönskad för sitt stora tal från alla kanter, och nästa dag fick han en lyckönskan af rösten i telefonen.

— Jag är stolt öfver er, sade hon. Skulle ni inte vilja, att er hustru kunnat upplefva denna stund?

— Hon intresserade sig inte för mitt arbete, endast för mina pengar, men för öfrigt vill jag be er att icke beröra detta ämne. Är det inte tillräckligt att veta, att hon är död?

— Nej, jag vill gärna veta något mera om henne. Har ni aldrig kunnat förlåta henne, att hon icke intresserade sig för ert arbete utan endast för edra pengar?

— Nej, det har alltid grämt mig. Jag har icke kunnat förlåta henne det.

— Men ni sörjer öfver förlusten af henne. Ni kände saknaden af en besläktad själ, då hon dog.

— Ja, det gjorde jag, tillstod han öppet. Jag saknade henne förfärligt.

— Och så förlät ni henne, sedan hon var död, eller hur?

— Nej, blef svaret.

Det enda lilla oförsonliga ordet gjorde ett hastigt slut på samtalet. Under en minut eller två var det ingen af dem, som sade något.

— Jag — — jag vill be er bli min hustru, ni anonyma röst, kom det plötsligt men tveksamt från advokatens läppar.

— Jag ville gärna bli er hustru, men jag kan icke, blef svaret.

— Hvarför inte? Är ni kanske redan gift? Eller är ni alltför

ung för att vilja gifta er med en gammal man?

— Nej, jag är ogift och fyrtio år. Gammal nog för en femtio års man, som slutar med att bli en isklump, om han fortfar att utestänga ur sitt lif hvarje gott och kärleksfull känsla. Ja, jag skulle gärna vilja älska med er, men jag kan inte.

— Hör på mig, utbrast han i förtviflad ton. Jag längtar till er, jag kan inte undvara er. Förstår ni? Jag har varit ur sinnessjämvikt sedan vi började meddela oss med hvarandra. Jag tänker alltid på er och gör alla möjliga planer för vår framtid. Det är något i er röst, jag vet inte hvad, som rört vid mitt hjärtas djupaste strängar. Det utstrålar en rent af underbar kraft från er, och det är inte för mycket sagdt, att ni gjort mig till en ny människa. Kan ni inte höra det? Ni måste säga mig, hvem ni är, Jag har rätt att få veta det efter den förtrolighet, som uppstått mellan oss.

— Jag kan inte. Det är omöjligt. Jag kan inte gifta mig med er, inte ens möta er, och nu måste våra telefonsamtal ta slut. Farväl!

*

Advokaten Carring låg tyst och svag i sin säng. Det märktes i rummet ännu en svag lukt af kloroform — det sista spåret

af en farlig, men lyckligt öfverstånden operation. Han hade på gatan blifvit öfverkörd af en bil och måste genast opereras, men läkarna hade det bästa hopp om att han skulle kunna räddas till lifvet.

Det knackade på dörren och en djupt beslöjad dam gick fram till sängen, där hon knäböjde och tog Carrings hand, som låg slapp på täcket.

— Hvem är det? frågade den sjuke med matt stämma.

— Den anonyma rösten, svarade den främmande utan att ta floret från sitt ansikte.

Carring spärrade upp ögonen och hans läppar darrade, då han framstammade:

— Och hvem — hvem är den anonyma rösten?

Hon svarade icke men böjde sig ned och kysste hans hand.

— Hvem är du? hviskade han ånyo?

Hon lyfte hufvudet och drog undan floret från ansiktet.

— Jag är din hustru, som dog.

Det följde en lång tystnad, men öfver Carrings bleka ansikte sväfvade ett lyckligt leende.

— Har du kommit tillbaka till mig efter tjugu år, sade han kärleksfullt, kommit tillbaka för det du hörde att jag var sjuk. Du har räddat mitt lif. När jag nu återvänder till lifvet, var det blott därför att jag hade beslutat att icke dö, förrän jag visste,

hvem den hemlighetsfulla rösten tillhörde. Men aldrig föll det mig in att det kunde vara min hustru — henne som jag själf betraktade som död.

— Så länge du var glad och det gick dig väl, kunde jag bära sorgen öfver att ha mistat dig, snyftade den knäböjande kvinnan, men då jag såg hur du åldrades och hur du så småningom blef en automat i stället för som förut en människa af kött och blod, blef jag förtviflad. Jag tyckte, att jag på ett eller annat sätt borde komma dig till hjälp. Med afsikt förde jag dig på villospår. För mig gällde det blott att uppmuntra och hjälpa dig, utan att du anade att jag var den föraktade barnlösa hustru, du lämnade ensam för tjuugu år sedan. Äfven ville jag gärna föra hennes sak, stämma dig till mildhet mot henne, bedja dig att förlåta henne. Hade du förlåtit henne, hade jag omedelbart vändt tillbaka till dig. Men du sade: Nej. Minns du det? Alltid var du mannen som aldrig förlät.

— Hvar är han? frågade Carring utan bitterhet i rösten.

— Det har aldrig varit någon "han", svarade hon och såg med fast, öppen blick på honom. Hvad jag på sin tid sade, då du och lagen i förening trampade min ära under fötterna, var sannt hvartenda ord. Jag har icke sett den man, du misstänkte från den fruktansvärda dagen och till nu.

Carring tog hennes hand och förde den till sina läppar.

— Jag kan ännu bli en god människa om hon, som jag älskar, trofast vill stå vid min sida, hviskade han med af gråt nästan kväfd röst. Jag har varit mannen, som aldrig ville tillgifva något, vill du vara kvinnan som förlåter.

Viktiga ord och personer

Advokat.

När den här texten skrevs var titeln ”advokat” mycket mer vag än den är i dag. Det krävdes ingen examen eller utbildning för att få kalla sig advokat. En advokat kunde både vara en försvarare i en rättegång, men kunde också vara någon som skötte förhandlingar vid en affär, eller bara en person som skötte diskussionen i ett samtal.

Bankkraschen.

När den här texten publicerades hade många av Sveriges banker kraschat. Under åren 1917–1919 likviderades 51 svenska banker.

Dublett.

Äldre ord för en lägenhet med två rum (exklusive kök).

Storgatan.

En gata på Östermalm i centrala Stockholm. Gatan börjar vid Östermalmstorg i väster och slutar vid Nobelparken i öster.

Telefon.

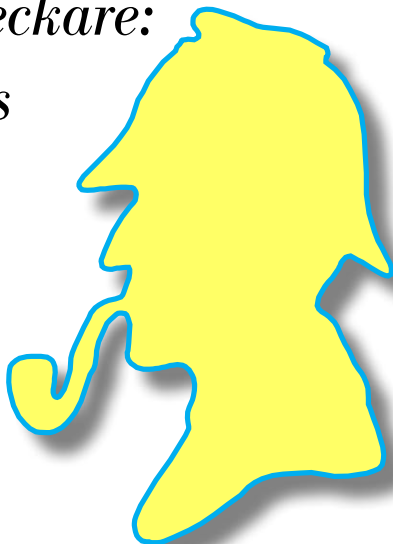
När den här texten publicerades var Stockholm världens tele-

fontätaste land med 25 telefoner per 100 invånare. På den här tiden gjordes alla samtal via manuella kopplingar som sköttes av telefonister.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se